

ingen Forskjel derpaa; man kunde ligesaa godt have taget Pengene af Summen til Lønningerne og forskudsvis have udgivet dem i dette Niemed. Men naar Indenrigsministeren er ansvarlig for Anvendelsen af alle Kongerigets Midler, saa kan han ikke give Mere for disse Jernbaneactier end den Priis, hvortil han skal svare for at de tilsidst kunne erhverves, i hvis Hænder de saa ere; giver han Mere, saa har han overskredet den Bemyndigelse, der er givet ham i Jernbaneloven — jeg taler her slet ikke om Reservecapitalen. For nu altsaa at sætte Ministeren istand til at kunne gjøre dette Boveskykke, thi det bliver et Boveskykke i Diebliffet, og for de 25 Aar ere forløbene, og man seer, om Nettooverskuddet efter disse Aars Forløb bliver saa godt som efter 1 Aars Forløb, saa er det, at jeg har stillet dette Forslag, som gaaer ud paa at give en Bemyndigelse, som Indenrigsministeren efter min Mening uden det ikke vilde have, og hvorved han bliver sat istand til paa Reservecapitalen at overtage en Værdi, der efter sin Natur ikke er stillet til at være en Reservecapital, thi den vil selv ikke i denne Skikkelse være realiserbar. Jeg har altsaa stillet dette Endringsforslag med den Formodning, at man ved saaledes at dele denne hele Operation i to bestemte Dele, den ene, som har at bestille med vor Andeel i Kasseebeholdningen, og som, ifald vi enes med Ministeriet derom, tillader, imod Reservecapitalens klare Bestemmelse, at disse Midler indtil videre under visse Betingelser og under andre end dem, der ere satte i Loven, blive staaende i Monarchiets Kasse istedetfor at udbrages og at komme, ikke alene under Ministerens Ansvarlighed, men ogsaa under hans Bestyrelse — denne ene Deel, siger jeg, sondrer jeg skarpt fra den anden, Overtagelsen af Actierne i den nyeste Jernbane, og sætter Betingelsen for dette Sidste. Det forekommer mig nu, at det vilde være det simpleste Svar paa hele denne Sag, hvorved den kunde blive ordnet, at Ministeren sluttede sig til en saadan Bestemmelse under Forudsætning af, at den, hvis det behøvedes, kunde blive anderledes formuleret til 3die Behandling, og under Forudsætning af inden den Tid ved en ny Correspondance at faae disse i skriftlig Form gjorte mundtlige Aftaler udslettede. Jeg skal sige,

hvorfor jeg benævner den saakaldte Overenskomst saaledes. Det vil allerede fremgaae, at det har været en Sag, som ikke har været behandlet med overordentlig Alvor, og at Monarchiets Finantsminister egentlig ikke har lagt nogen særdeles Vægt derpaa, idet han kun, som man jo kan see af hans Skrivelse, har betragtet det som en god Forretning, han gjorde; han har sat Priis paa denne Jernbane og paa disse Jernbaneactier, thi intet Andet kunde friste ham til Foretagendet, men han har syntes, at det dog ikke var saa uheldigt, om han tillige hos Kongeriget kunde faae en Nykøbenhavn. Det er klogt af ham, men det vilde være ubesindigt af os, om vi vilde gaae ind paa at staae ham den. Jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at efter de Skrivelser, der ere os meddeelte, har Finantsministeren skrevet til Indenrigsministeren under 13de September.

Jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at efter de Skrivelser, der ere os meddeelte, har Finantsministeren skrevet til Indenrigsministeren under 13de September, under 21de October er Contracten med Sir Morton Peto afluttet, og under 25de samme Maaned har Indenrigsministeren først givet den omhandlede Nykøbenhavn. Deri ligger jo altsaa for Dagen, at Finantsministeren egentlig slet ikke har brudt sig om at have denne Nykøbenhavn; han har ganske rolig ladet Contracten aflutte og bag efter taget dette lille Tillæg; det var ikke saa ilde at have, men han har ikke betragtet det som havende nogen Vægt, og det har det heller ikke. Det Sikreste var nu, for at give det saa lidt Vægt i Publicum som muligt, at Finantsministeren skrev til den nuværende Indenrigsminister, at man havde lagt en ganske anden Vægt derpaa end den, han havde meent det havde; han har naturligvis meget godt vidst, at den ene Minister ikke saaledes udenfor Statsstyrelsen i det Hele og uden at underkaste sig den lovgivende Magts Control kunde træffe indbyrdes Aftale om Millioner; det var den simpleste Maade at opfatte den hele Sag paa, og enhver anden, man vilde betræde, vilde føre til store Vanskeligheder. Jeg troer ikke, det er vanskeligt at see, at ved den Maade, hvorpaa Finantsministeren saaledes kunde an-